

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało skierowane przeciwko wyrokowi Sądu Pierwszej Instancji, na mocy którego oddalono skargę wnoszącą odwołanie o stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (zwanego dalej „OHIM”) z dnia 22 lipca 2005 r. w sprawie unieważnienia wspólnotowego znaku towarowego „MANPOWER”. Sąd orzekł, że wspólnotowy znak towarowy „MANPOWER” stanowił opis zarejestrowanych towarów i usług jedynie w Zjednoczonym Królestwie, w Irlandii, w Niemczech i w Austrii, i utrzymał w mocy decyzję Izby Odwoławczej, zgodnie z którą w państwach członkowskich, w których sporny znak towarowy miał charakter opisowy, użył on charakteru odróżniającego w następstwie używania.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 51 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Wbrew opinii Sądu oznaczenie „MANPOWER” — jak to zostało słusznie stwierdzone przez Izbę Odwoławczą OHIM — ma charakter opisowy w Niderlandach, w Szwecji, w Danii i w Finlandii, jak również we wszystkich pozostałych państwach członkowskich, które przynależały do Wspólnoty przed dniem 1 maja 2004 r. Gdyby Sąd uwzględnił okoliczność, że na podstawie statystyk prowadzonych przez Komisję Europejską 47 % rozpatrywanych osób we Wspólnocie włada językiem angielskim, z pewnością doszedłby do wniosku, że poza Niemcami i Austrią słowny znak towarowy „MANPOWER” ma charakter opisowy również w innych państwach członkowskich Unii, zwłaszcza w Niderlandach, w Szwecji, w Finlandii i w Danii. Również w odniesieniu do innych państw, które były członkami Wspólnoty przed dniem 1 maja 2004 r., Sąd nie uwzględnił faktu, że dzięki powszechnemu obowiązkowi szkolnemu w każdym z tych państw znaczna część ogółu populacji posiada wystarczającą znajomość angielskiego, aby zrozumieć sens należących do podstawowego słownictwa słów takich jak „MAN” i „POWER” i w związku z tym zrozumieć słowo „MANPOWER” jako opis towarów i usług oferowanych przez właściciela tego znaku. Sąd nie przedstawił jednak żadnego uzasadnienia w zakresie twierdzenia, dlaczego osobom spoza Zjednoczonego Królestwa i Irlandii należy odmówić nawet podstawowej znajomości języka angielskiego, natomiast orzekł wbrew swej dotychczasowej linii orzecznictwa, zgodnie z którą należy przyjąć, że ogół populacji spoza Zjednoczonego Królestwa i Irlandii posiada pewną znajomość angielskiego w kontekście postrzegania znaków towarowych.

Co się tyczy dowodu uzyskania charakteru odróżniającego w następstwie używania, Sąd naruszył prawo poprzez rozszerzenie właściwego kręgu odbiorców w stosunku do kręgu odbiorców określonego w decyzji Izby Odwoławczej bez dokonania ponownej oceny dowodu przedłożonego na okoliczność posiadania wymaganego minimum charakteru odróżniającego. Nawet gdyby przychylić się do stanowiska Sądu, że powszechna znajomość znaku towarowego powinna być zostać dowiedziona jedynie w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, Irlandii, Niemiec i Austrii, w związku z rozszerzeniem właściwego kręgu odbiorców Sąd ten powinien był stwierdzić nieważność decyzji Izby Odwoławczej w tym zakresie i przekazać

sprawę tej izbie celem ponownego rozpatrzenia. Sąd potwierdził również bez racji opinię Izby Odwoławczej dotyczącą „efektu rozniesienia się” powszechnej znajomości spornego znaku towarowego ze Zjednoczonego Królestwa na Irlandię, chociaż „rozniesienie się” powszechnej znajomości znaku towarowego z jednego państwa na drugie tudzież z jednego towaru lub usługi na inne towary lub usługi nie jest możliwe do przyjęcia.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 19 grudnia 2008 r. — Müller Fleisch GmbH przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-562/08)

(2009/C 69/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Müller Fleisch GmbH

Strona pozwana: Land Baden-Württemberg

Uczestnik postępowania: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 w związku z rozdziałem A część I załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 999/2001⁽¹⁾, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1248/2001⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że niezgodne jest z nim rozszerzenie obowiązku badań na wszystkie sztuki bydła w wieku powyżej 24 miesięcy, które zostało wprowadzone w BSE-Untersuchungsverordnung (niemieckie rozporządzenie w sprawie badań na obecność BSE) z dnia 1 grudnia 2000 r. (BGBl I, s. 1659), zmienionym rozporządzeniem z dnia 25 stycznia 2001 r. (BGBl I, s. 164)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1248/2001 z dnia 22 czerwca 2001 r. zmieniające załączniki III, X i XI do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do nadzoru epidemiologicznego i badań pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (Dz.U. L 173, s. 12).